

Říjen

Měsíc říjen s Pannou Marií

Delší podzimní večery v měsíci říjnu skýtají příležitost k rozjímavé modlitbě sv. růžence. V důvěrné blízkosti Panny Marie, jakoby jejím pohledem, rozjímáme evangelium – 15 klíčových tajemství Kristova života od početí z Ducha svatého až k oslavení Vzkříšeného vítěze nad smrtí. Růžencový věnec se uzavírá rozjímáním nad darem Ducha svatého Církvi a obdarování Bohorodičky nanebevzetím a korunováním.

Ve sv. růženci také prosíme o přímluvu Matky Boží v našich osobních potřebách. Ona je ochotná a pozorná. S bdělým a laskavým srdcem přijímá naše prosby. Mohou nás přitom povzbudit i mimořádné případy vyslyšení, jak si můžeme všimnout v následujícím vyprávění.

Ke zvláštnímu uzdravení došlo dne 9. května 1841 v ženevské nemocnici. Tam, kde v 16. století nastal velký rozkol Církve vlivem Jeana Kalvína, tam Bůh oslavil sám sebe i katolickou církev. Jednu dívku, která ochrnula na pravé straně v důsledku rozsáhlého vředu, který ji působil nesmírné bolesti, nemohli lékaři vyléčit. Ta nemoc trvala již čtyři roky a dva měsíce. Dívka musela ležet stále na jedné straně, protože měla nesnesitelné bolesti, když ji chtěli zvednout a narovnat. Poslední měsíc ji bolesti tak sužovaly, že si sama kůži až do krve drásala a musely jí být svázaný ruce. I nejzavrtlejší lidé se nemohli zdržet pláče, když viděli, jak trpí. Jednoho dne řekla knězi, který ji každodenně navštěvoval: „Duchovní otče, ráda bych učinila nějaký slib, abych se zase uzdravila. Chci se zasvětit blahoslavené Panně Marii a vykonat k její poctě devítidenní pobožnost.“ A opravdu hned 1. května začala tuto pobožnost s přijímáním Nejsvětější Svátosti. Všichni o tom věděli, ale kalvínské protestanty, jichž je v Ženevě velmi mnoho, si z toho tropili posměch a říkali: „Uvidíme, v neděli (to byl totiž devátý den) se to ukáže.“ A ještě ani v sobotu večer nenastala žádná úleva bolesti. Byly předepsány opět silné masti a na uzdravení nebyla žádná naděje. Když ji ale v neděli ráno kněz s tlukoucím srdcem přinášel Večeři Páně, hned uviděl, jak ubohá zvedá ruce a dělá znamení kříže, což jindy nemohla. První její slovo bylo: „Chvála Bohu jsem uzdravena.“ A vskutku, rameno i noha byly zdravé a ošklivá rána zcela zmizela. Všichni ostatní nemocní, kteří s ní byli v nemocnici volali: „To je zázrak!“ Pověst se rychle roznesla po městě. K nemocnici se nahrnulo mnoho lidí, až jim musel být zamezen přístup. Přišel lékař a velice se podivil, když slyšel dívku dříve takřka hlasu zbavenou, hlasitě mluvit. Nechtěl věřit svým uším, když slyšel, že se jí dobře vede, ani věřit svým očím, když ji prohlédl. Spatřil, že vřed i otok zcela zmizely. Odešel jako omráčený. Po něm přišla manželka helvetského duchovního, kterou poslal její muž, protože tomu nechtěl věřit. Když mu manželka oznámila, že je tomu opravdu tak, přišel sám a řekl nemocné: „Vaše modlitba byla vyslyšena.“ „Ano, milý pane,“ odpověděla dívka, „vždyť jsem vám to minulý týden řekla, že Pán Ježíš, jako dobrý Syn, své matce ničeho neodepře.“ „Ovšem,“ řekl ten duchovní a odešel. Pak přišlo osm lékařů, kteří tomu nemohli uvěřit, ale jejich konečný úsudek byl, že dívka je uzdravena. Mnoho protestantských nemocných počalo od té doby Nejsvětější Pannu Marii ctít a vzývat, a lze

doufat, že Bůh k tomuto účinku své milosti připojí i své další požehnání. Hle příklad, že vzývání Panny Marie je až doposud účinné a užitečné.

Z Časopisu pro katolické duchovenstvo, sv. 3., Praha 1843 (jazykově upraveno).

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Říjen 2000

1. 22. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

2. Památka svatých andělů strážných
3. Památka sv. Františka z Assisi
7. Památka Panny Marie Růžencové

8. 27. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

10. Sv. Gereona a druhů, mučedníků

15. 28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

16. Výroční den zvolení papeže Jana Pavla II.
Svátek sv. Hedviky, řeholnice, hlavní patronky Slezska
17. Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. Svátek sv. Lukáše, evangelisty
20. SV. Voršily a družek, mučednic

22. DEN SVĚTOVÝCH MISÍ

29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

26. Sv. Gilberta, opata
28. Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů

29. JUBILEJNÍ DEN FARNOSTÍ A DÍKŮ ZA ÚRODU

25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

31. Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

- Katecheze dospělých s následným společenstvím mladých farníků budou **7. a 21. října**.
- **V sobotu 14. října** jsou farníci zváni na **úklid vnitřních prostor kostela sv. Jana a okolí**. Práce bude zahájena **v 8.30 hod.**
- Další **jednání farní rady** bude **v pátek 13. října v 18.30 hod.** po bohoslužbách v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.

XV. Světový den mládeže Řím, 15.-20.8.2000

Z naší farnosti se do Říma vypravili čtyři zástupci: Terezie a Veronika H., Václav P., který se zúčastnil i předprogramu v jedné italské diecézi a Petr Z., který jel společně s mladými z Schönstattského hnutí.

V neděli 14.8. večer se po společné mši sv. v dejvickém kostele sv. Vojtěcha vydalo na cestu 10 autobusů mládeže pražské arcidiecéze. Z ČR jelo celkem asi 4 tisíce mladých se sedmi biskupy včetně kardinála Vlka. Zhruba 24 hodin po odjezdu z Prahy jsme se šťastně ubytovali u řádových sestřiček ve škole, kde kromě nás očekávali také poutníky z Alžírka. Hned jsme se zúčastnili zahajovacího programu v Českém národním centru (ČNC) u nedaleké baziliky Sv. Kříže Jeruzalémského, která je titulární bazilikou kardinála Vlka. Jsou zde uchovávány vzácné relikvie - ostatky sv. Kříže přinesené do Říma sv. Helenou, dva trny z trnové koruny, část nápisu INRI, hřeb, kterým byl Kristus přibit na kříž, část kosti z ukazováčku sv. Tomáše, kamínky z Božího hrobu, z jeskyně narození a ze sloupu, u kterého byl Kristus bičován. V předsíni kaple s ostatky můžeme také vidět břevno "dobrého lotra". V bazilice je pohřbena služebnice Boží z místní farnosti Antoinetta de Meo, sedmiletá dívka, o jejímž svatořečení se jedná.

V úterý ráno se před ČNC vytvořila dlouhá fronta, protože se muselo vcházet pouze přes detektory kovu a po prosvícení batohu. Karabiniéři zabavovali každý nezavírací nůž, dokonce i jeden kněz musel odevzdat svůj malý kuchyňský nožik. Vzhledem k tomu, že jsme se až do soboty stravovali z vlastních zásob, měla většina z nás nějaký nůž na krájení potravin. Nevšimli jsme si tak přísných kontrol u jiných národních center, takže jsme nabyli dojmu, že Češi jsou v Itálii považováni za velké teroristy. Dopolední program končil mší sv. s biskupem Padourem, který sem přicestoval jedním pražským autobusem společně s mladými. Odpoledne jsme putovali pěšky na Svatopetrské náměstí, kde mělo být přivítání se Sv. otcem. V ulicích jsme potkávali skupiny mladých s vlajkami různých států. Všichni se s námi radostně zdravili, někteří zpívali nebo skandovali různé pokřiky, ozývaly se také zvuky afrických bubnů. Připomínalo mi to atmosféru nějakého mezinárodního sportovního klání. Společně se třemi farníky z Prahy-Chodova jsme se skrze dav dostali těsně před Vatikán, kde jsme měli dobrý výhled na jednu z obrazovek. Sv. otec postupně zdravil jednotlivé národy. Jak se ukázalo, obklopovali nás Francouzi a Američané. Když došlo na pozdrav v češtině, naše pětice se také mohutně ozvala, načež se okolostojící udiveně otáčeli, jako kdybychom snad přijeli odněkud z Afriky. Pozdě večer se s námi Sv. otec rozloučil a my

jsme spěchali do školy, protože o půlnoci tam zavírali vchod. Zkusili jsme nejbližší podchod v domnění, že vede do metra. Sice jsme se tam seznámili s trojicí amerických biskupů, byl to však přístup k soukromým garážím. Šli jsme tedy pěšky přes Tiberu a potom jsme pokračovali narvaným autobusem k ještě narvanějšímu metru, ale nakonec jsme šťastně dorazili v limitu.

Ve
středu jsme po
úvodu v ČNC
putovali pěšky
opět do
Vatikánu,
tentokrát na
pouť národů
do baziliky sv.
Petra, kde
jsme měli
postupně
procházet
Svatou bránou.
Po
několikahodin-
ovém čekání
ve frontě jsme
se konečně
dostali ke

vchodu. Naši skupinu však volentéři (dobrovolníci) směřovali do běžně dostupné brány. Snažili se nám sice namluvit, že to je jedno a že se celý zástup do Svaté brány nevejde, ale nám to jedno nebylo a tak jsme se protlačili zase zpátky a přidali se ke správné části davu. Nakonec jsme prošli do baziliky skrze vytouženou Porta sancta. Odpoledne byla sloužena mezinárodní mše v prostoru bývalého závodiště tzv. Circa massima, kde položilo život mnoho křesťanských mučedníků. Po této bohoslužbě jsme se vydali k bazilice Sv. Jana v Lateráně a tam jsme prošli další Svatou bránu. Je to hodnostně nejvyšší kostel katolické církve a biskupský kostel papeže. Večer byl v ČNC připraven program přibližující cizincům život v ČR.

Čtvrtek
pro nás začal
zajímavou
katechezí otce
kardinála Vlka.
Mluvil hlavně o
utrpení a
křížích, slyšeli
jsme svědectví
dívký po
operaci páteře s
následnou

dlouhodobou léčbou. Otec kardinál ochotně odpovídal i na dotazy mladých na různá témata. Následovala mše sv. My jsme však šli společně s mladými ze Schönstattského hnutí do kapličky zvané Cor ecclesiae (Srdce církve), což je místní centrum tohoto hnutí. Zde jsme zahájili slavením mše sv. s naší českou skupinou a pak následoval program se skupinami z několika dalších zemí. Při večerní cestě zpátky jsme se v autobusu seznámili s jedním typicky obtloustlým, sebevědomým Američanem kolem 35-ti let, který nám líčil svoji úmornou 11-tihodinovou cestu letadlem na toto setkání a následně se rozplýval nad skvělým ubytováním v hotelu s bazénem. Vysvětlili jsme mu, že my jsme cestovali skoro 24 hodin autobusem, spíme ve škole na zemi a sprchujeme se studenou vodou na dvoře. Ještě než jsme vystoupili, vyprávěl to jako velkou zajímavost svým kamarádům.

V pátek dopoledne jsme místo společného programu vyrazili do baziliky Santa Maria Maggiore (P. Marie Sněžné - Větší) a tam jsme prošli již třetí Svatou bránou. Do ČNC jsme se vrátili na mši sv. Odpoledne jsme si vyrazili k moři, kde již byla většina Čechů. Na krásné písčité pláži jsme strávili příjemné dvě hodiny a cestou zpátky jsme si udělali ještě zastávku v bazilice Sv. Pavla za hradbami a prošli jsme skrze poslední - čtvrtou Svatou bránu. Do ČNC jsme se vrátili na večerní křížovou cestu konanou před vystaveným křížem s relikviemi osvětleným dvěma pochodněmi. Byl to krásný závěr dne. Od místních bratří cisterciáků jsme dostali na památku obrázek kardinála Vlka žehnajícího tímto křížem s ostatky.

V sobotu po ranní mši sv. v ČNC následoval hromadný přesun na Tor Vergata - místo setkání se sv. Otcem. Po mnoha neúspěšných pokusech se nám podařilo nastoupit do totálně přecpaného metra a z konečné jsme putovali pěšky. U kamionu jsme si vyzvedli velké krabice plné jídla a pití na následující dva dny. Obtěžkáni těmito krabicemi jsme se šinuli několik kilometrů v obrovském zástupu dalších poutníků. Připadala jsem si jako za dob egyptského otroctví. Obdivovali jsme černošky, které tyto krabice nesly na hlavě. Kvůli velkému vedru nás průběžně kropili z vodních děl a hadic, takže se mnoha lidem papírové krabice se zásobami rozpadly. Vzhledem ke špatné organizaci jsme nejprve došli ke špatné přístupové bráně a museli se část cesty vracet bočními ulicemi, v jedné z nich byla naše skupina nečekaně obdarována krabicí nanuků od místního skladu Algidy. Když jsme se později ve velké tlačenci blížili hlemýždím tempem k sektorům, cestu často lemovali odpadlí poutníci a projížděla jedna sanitka za druhou. Místy jsme se brodili po kotníky v bahně z nastříkané vody. Značně unaveni jsme si pozdě odpoledne konečně rozložili karimatky v našem sektoru.

Po půl osmé se na obrazovce objevil papamobil a v osm začala vigilie. Nejprve byli připomínáni mučedníci tohoto století. Pak jsme slyšeli svědectví mladíka z Angoly, kterému byli zavražděni rodiče a později i starší bratr, který po jejich smrti živil rodinu. Tento chlapec dokázal díky své víře vrahům odpustit a doufá, že se vlna násilí v jeho zemi skrze podobně smýšlející lidi zastaví. Dívka z Rumunska vyprávěla o náboženském životě v zemi, kde byly veškeré projevy víry donedávna postaveny mimo zákon. Další dívka mluvila o tom, jak si dopisovala s vězněm odsouzeným na smrt. Italský mladík nám popisoval, jak si i přes hmotný dostatek našel cestu k Bohu a k službě bližním. Mluvené slovo střídaly písně a taneční vystoupení. Při projevu Svatého Otce nám bohužel na radiu selhal český překlad. Před půlnocí papež spolu s námi sledoval závěrečný ohňostroj a poté odletěl helikoptérou. My jsme se na místě uložili ke spánku.

V neděli o deváté ráno jsme slavili mši sv. společně se Svatým Otcem a dvěma miliony mladých (nejvíce bylo Italů - 800 tisíc). Tato bohoslužba byla závěrečným vyvrcholením celého SDM. Odpoledne jsme se vydali zpátky ke škole. Někteří mladí na nás nadšeně volali: "See you in Toronto!" (Uvidíme se v Torontu - místo konání dalšího SDM). Asi v 17.30 jsme plni dojmů nasedli do autobusu čekajícího na nás před školou a v pondělí odpoledne jsme šťastně dorazili do Dejvic.

A jak vnímali cizinci naši republiku? Mladé ženy z Portorika ihned reagovaly Česká republika - Praha - Pražské Jezulátko. Skauti z Belgie znali kromě Prahy i Karlovy Vary a na adresu obou měst nešetřili superlativy. Někteří spojovali ČR s dobrým pivem a jiní dosud mluvili o Československu. Naším autobusem jela do Říma také jedna Francouzka, která se

prý do Prahy zamilovala na první pohled během krátké zastávky cestou z VI. SDM konaného v r. 1991 v polské Czenstochové. Nyní již čtvrtým rokem v Praze studuje české právo a umí obstojně česky.

Na závěr bych ráda poděkovala všem, kteří setkání provázeli svojí modlitbou. Prožít tak velkou akci bez větších potíží rozhodně není samozřejmost.

O zážitky z Říma se s vámi podělila Veronika Hojková

O svátostech

Křest

Původně v řečtině znamená ponoření (umytí). Od letnic prohlašuje Petr, že křest je nutný na odpuštění hříchů a pro dary Ducha svatého. Skutečnost, že jsme křtěni se jménem Nejsv. Trojice působí, že máme:

- (a) vztah k Otci (adoptivní děti),
- (b) vztah k Synu (ponoření do jeho smrti, abychom s ním opět vstali),
- (c) vztah k Duchu sv. (stáváme se chrámem Ducha).

Křest dělá z pokřtěných údy Kristova těla (1Kor. 12,13).

Znamení: Do 14. století se křtilo ponořením do vody, poté na Západě se přešlo na křest politím. Tridentický koncil potvrzuje již dřívější učení, že „nikdo nemůže být ospravedlněn bez koupele znovuzrození nebo touhy po ní“.

„Jestliže se někdo nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království.“ (Jan 3,5)

Sv. Tomáš Aquinský mluví o třech formách křtu:

- (a) křest krve (mučedníci)
- (b) křest vodou
- (c) křest touhy (bez vlastní viny nebyl pokřtěn, ale uctívá Boha a žije podle

svědomí).

Bůh svázal spásu se svátostí křtu, ale nespázel sebe se svátostmi. Duch sv. dává všem možnost, aby se přičlenili k velikonočnímu tajemství způsobem, který zná Bůh.

Pramen: Paolo Giglioni: Svátosti Krista a Církve (Karm. nakl. 1996).

(Autor je docentem na papežské Urbanově univerzitě.)

Z.B.

<u>Vydává:</u>	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého
<u>Redakční rada:</u>	P.ThDr. Lohelius Klindera, Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
<u>Internet:</u>	http://kosirska.farnost.go.cz

Neprodejné